

Unutulmuş Deniz Feneri

— MahirBAŞPINAR · 12 Mayıs 2026

Gece,
pas tutmuş bir gemi gibi yanaştı ruhuma.
Ay ışığı
kırık şişe parçaları gibi dağıldı denize.

Ben yine
ıssız bir kıyının unutulmuş deniz feneriyim.
Göğsümde titreyen o solgun ışık,
her parlayışında biraz daha eksilen
bir ömrün nabzı sanki.

Dalgalar vuruyor içimdeki kayalıklara,
her biri başka bir hatıranın sesi.
Kimi çocukluğumdan kopup geliyor,
kimi yarım kalmış vedaların tuzlu yüzüyle.

Rüzgâr...
eski bir mezar taşını okur gibi
adımı fısıldıyor gecelere.

Ve ben,
kendi gölgemin bile uğramadığı
bu ıssız kıyıda,
karanlığa bekçilik eden
yorgun bir ışığım artık.

Ne geçen gemiler görüyor beni
ne de sahile vuran dalgalar
içimde kopan fırtınayı biliyor.

Çünkü bazı yalnızlıklar
sessiz değildir...
Sadece çığlığını
denizin dibine gömmüştür.

Kalbim,
uzakta unutulmuş bir şamandıra gibi
gecenin siyah suyunda sallanıyor hâlâ.

Ve ben
ölmeyi değil,
birinin ışığını fark etmesini
bekliyorum.

Mahir Başpınar